

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1-2 год. передпол.
Рисунки не змінюються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 літ., Німеччині 750
зм., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к., Ру-
мунії 150 лей, Болгарії 750
лв., Австрії 750 шл. Зміню-
ються 1 дол.

В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

Відозва до шкільної молоді!!!

Не марнуйте свого гроша! Купуйте тільки в знаміт з дешевизни

МАГАЗИН ПАПЕРУ С. ВАЙЗЕРА ЛЬВІВ,

де дістанете по небувалій низькій ціні величезний вибір всіх шкільних
приладів і безплатний дарунок

Бльок рисунковий з мапою Польщі як доказ дешевизни.

Подаю ціни рисункових бльоків

I. II. III. IV. V. VI.

45 60 75 90 1.10 1.25

ПОЗІРІ У власній інтересі треба затаїти собі фірму **С. ВАЙЗЕР**.

336 як також Ч. дому вул. Синьстуська 4. 2-3

чини і взагалі значно пізніша (8. грудня 1919). Найвища Рада Миру встановила провізоричну східну границю Польщі по ріці Буг, на захід від Рави руської і Добромилі до Турки. Ані Сх. Галичина, ані Волинь в тому часі правно не належали до Польщі, отже для них повинні були бути встановлені інші, ширші охоронні постанови, як початкова школа для „значної частини горожан“ в деяких містах і округах.

І справді, признаючи Польщі суверенні права над Сх. Галичиною, Рада Амбасадорів в своїм рішенні з 14. березня 1923, зазначає як основний мотив те, що „Польща признала, що етнографічні умови вимагають відносно східної частини Галичини устрою самоврядування (автономії)“.

Звертаючи увагу на „спеціальні гарантії в користь расових, язикових або віросповідних меншостей“, рішення Ради Амбасадорів поширює їх базу до спеціальних вимог етнографічної території, а не міст і округів зі значною частиною горожан непольської національності, себ-то до конечності автономного устрою для Сх. Галичини. В обсяг автономії в першу чергу входить шкільництво. Таким чином шкільна справа на цій території могла розв'язуватися тільки в напрямі автономного порадкування шкільними справами, себ-то віддачі цієї справи в українські руки.

„Польща признала...“ — говорить в рішенні Ради Амбасадорів. Чи Польща те признала в формі зобов'язання перевела в тайних кабінетах антантських дипломатів, чи може тут мається на приміті закон з 26. вересня 1922 „про підстави загального воєвідського самоврядування, а зокрема воєвідства львівського, тернопільського і станіславівського“ — важко додуматися.

Всеж таки маємо перед собою закон з 26. вересня 1922, закон ухвалений соймом, згідно з вимогами конституції оповіщений, до нинішнього дня з повною обов'язковою силою. В арт. 10-ім того закону стрічаємо між иншим:

„Воєвідське самоврядування львівського, станіславівського і тернопільського воєвідств обіймає: 1. справи провадженні; 2. справи народної освіти і вишньої та шкільної, що є їм рівні“ і т. д.

Воєвідські соймки складаються з двох палат: української і польської. Кожна з них займається справами своєї національності.

„Мову навчання у школах, утримуваних одною

з палат воєвідського соймки, визначає та сама палата (арт. 24). Сойм польської республіки прийняв постанову про оснування українського університету та заповнити йому потрібні фінансові засоби з державної скарбниці. Той університет, організований автономно, згідно з постановами про академію і школи, буде підчинений безпосередньо міністрові віросповідань і освіти (арт. 25).

Вкінці той самий закон постановляє:

„Самоврядування названіх воєвідств буде переведене в життя найдальше до двох років після оголошення цього закону“.

З цього ясно, що найдальше до двох років Україні мали рішати про мову навчання в школах для українського населення, головні в школах всенародних і середніх.

Кріза польського уряду.

Кабінет Вл. Грабського перед
упадком.

Не вважаючи на офіційне заперечення прем'єра Грабського, наче би в нинішньому польському уряді передбачувались якінебудь зміни, становище того уряду є щораз хиткіше. Щирість, з якою п. Грабський заявив, що не має найменшого бажання уступити зі свого становища, на якому йому так вигідно завдяки старим, в міру потреби відновлюваним диктаторським уповноваженням, і завдяки безсильно розбитого й безпідданого сойму, — не виключає широти апетитів щодо численніших кандидатів на міністерські фотелі.

Цим разом кампанія проти прем'єра Грабського готується саме на тім полі, яке досі було недоторканою власністю прем'єра і міністра фінансів в одній особі. Фінансові

уповноваження, які польські партії так похвалюючи уділювали Грабському, раді, що можуть спекатися клопоту й спати з вірою у фінансовий геній міністра, довели врешті — до нинішнього стану польського народного господарства, супроти якого польські партії не в силі вже далше втримати свій олімпійський спокій. Трагікомізм нинішньої урядової кризи в тім, що відусьлі різні польські партії кричать, що ратунок польського господарства у реконструкції кабінету, а прем'єр Грабський слухати про реконструкцію не хоче (що йому сойм!), бо всяка зміна, мовляв, буде „фатальною“ для „поправ становища“.

Родина Грабських визнається по-слідовністю. І тому не дивно, що п. Владислав Грабський, почувши про намір марш. сойму Ратай скликання на 1. вересня конвенту сеніорів, не довго думаючи — просто заборонило це, стероризувавши Ратай загрозой негайної димісії. І тому марш. Ратай мусів обмежитися до конференції з поодинокими польськими посланцями, яких дощ і нудьга загнали з Цопюгу та Криши до Варшави й казали їм загальну до вічно приманного сойму добуфету. Отже: конферувал марш. Ратай і з 6. п'ятниці міністром внутр. справ Керніком (хто не пам'ятає часів його міністрування?), і з послом Санойною з „Визволення“, з сендеками і непедаками. „Паст“ і ЗЛН радять і радять, і що врадять — покищо хіба їх святі опікуни знають. „Визволення“ домагається негайного скликання сойму, а що для успіху такого домагання треба зняти бодай одну третину всього сойму. — „Визволення“ звертається до підписаних до „Паста“, НРР і ППС. Пелеславі — як лицювало найбільшій по „лівій“ ідеології недавнім союзникам — а ліміте відновили пропозицію „Визволення“, зі слушною, зрештою, увагою, що „Визволення“ мовляв, не подає ніякого конкретного плану. Інші названі соймози клуби — радять.

Актуальними є три концепції створення нового уряду: 1) коа-

Міністерський розпорядок з 18. липня 1925, а в головній своїй основі і закону з 15. липня 1924 (оголошений 31. липня 1924) в першу чергу протиняється трактові про охорону національних меншостей, підписаному Польщею у Версалю 28. червня 1919 р. Цей трактат, прийнятий Польщею як основне право, в артикулі 9-тім поста-

У справах публічного навчання в містах і округах, в яких мешкає значна частина горожан, що аживають іншої мови ніж польська, польський уряд ажне відповідних заходів, щоби забезпечити в початкових школах дітям тих горожан навчання у їх власній мові. Ця постановка не перешкоджає польському урядові зводити в тих школах обов'язкове навчання в польській мові. В містах і округах, в яких мешкає значна частина горожан, що належить до етнічних, релігійних або мовних меншостей, буде за-... (text continues with similar structure)

Забезпечення прав національних меншостей в школі обіймає тільки початкову (народну) школу, яка мусить бути виключно однокласною, в мові даної національної меншости, а польська влада має право завести тільки обов'язкове навчання польської мови як предмету. Інші предмети (отже ані історія, ані географія, ані наука про сучасну Польщу) не можуть і не мають бути викладані в польській мові.

З цього можна заключати, що охорона прав національних меншостей не торкається середньої школи. Та тут слід пригадати, що цей трактат підписувано в часі, коли не гордо мався прапор про самовизначення народів, коли обов'язували теми Вільсона про створення Польщі на безспірні польських (себ-то етнографічних) областях. І тому в арт. 9-ім не говориться про територію, на якій якась національна меншість є в більшості, не говориться про етнографічну непольську область, тільки про „міста і округи, в яких мешкає значна частина горожан, що аживають іншої мови, ніж польська“. В часі підписування цього трактату говорилось про окремий статут для Сх. Гали-

Red. czest. „Dilo“ Pr. 632/25. W imieniu... (text continues with similar structure)

razem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu... (text continues with similar structure)

(10,565) z dnia 1. września 1925 pod tytułem... (text continues with similar structure)

za usprawiedliwioną i zarządził... (text continues with similar structure)

літійний кабінет „політичного мисла“ під знаком ратування трагічної господарської ситуації, 2) центро-ліній або центро-правий кабінет, і 3) т. зв. діловий кабінет, себто другий нахлест „ділового“ кабінету Вл. Гравського. В усіх трьох концепціях як кандидат на прем'єра фігурує марш. Ратай.

Пікантну подробицю до характеристики замішання, яке запанувало у соймових кулуарах, дає скромна замітка „Хвіля“: Представники — мовляв — різних клубів (яких докладно — невідомо) „радо бачили би“ покликання до коаліційного кабінету „політ. мира“ також представників Жидівського Кола. І тут же кілька рядків нижче оголошена резолюція З. Л. Н., яка стверджує стійкість давнього становища партії до Жидів та п'ятує заяву Скішницького, як неправу, що будинок польської ендешії змінився своїми давніми поглядами на жидівську проблему в Польщі...

Не від речі буде зазначити тут погляд краківського „Часу“ на нинішню кризу польського уряду. Огже „Час“ у дописі свого варшавського кореспондента п. н. „Комбінації“ (з 2. п. м.) бачить у всьому інтригу — Підсудського та його прихильників з „Визволення“. Довідуючись, що не тільки марш. Ратай гандидує на прем'єра, але й міністр Ліорскі, який, мимоходом кажучи, посварився з В. Гравським на тему військового бюджету. „Час“ твердить, що Сікорського лансують на позицію прем'єра або віцепрем'єра на те, щоб він у нинішній превальний для Польщі час (розлучивши фінанси, роздоріжжя заграничної політики, хаос внутр. політики...) швидко й основно скомпromітувався!

По широкому світі.

Гарантійний пакт мав би зустрінути нову велику перепонку в наслідок рішення Італії, щоб взяти участь у передвступних правничих нарадах дотично цього пакту. У комітеті аналізів Італійський делегат уже заявив, що Італія не підпише гарантійного пакту. В інтересі Франції та Німеччини участь Італії в пакті є бажана, тому, що Італія неутралізуватиме впливи Англії на Середземній морі. У зв'язку з участю Італії вирине також справа Австрії.

Балтійська конференція має бути відкладена на кінець листо-

паду, на бажання латвійського уряду, який звернувся з ним до Естонії.

Вуглева криза в Англії, тимчасово подладана, стане предметом дослідів спеціальної державної комісії, яка пічне свої наради в половині цього місяця. Проводити в ній має бути комісар Палестини сер Геберт Самуель.

Амундсен одержав грошеву піддержку від італійського уряду та італ. фінансистів для нової виправи до північного бігуна. Він обіцяв, що коли доїде туди, поруч рідного прапору вивісить також італійський.

Винуватці нападу на львівську пошту зловлені?

Вчора подали ми в останніх вістях коротку інформацію про те, що львівська поліція відкрила виконавця нападу на поштової із львівської головної пошти. По інформації польської преси виконавцем в Україні, яких арештувало вже давно, а онові відставлено вже до суду, яких арештів.

Всі львівські польські газети принесли про цю справу дуже обширні репортажі. Деякі з цих газет видали знову навіть надзвичайні додатки. Всю справу розвинули вони до розп'ятого нечуваної сенсації. Писучи про неї всі ці газети не припускаючи і скомістичної „Хвилі“ пописували цілі похвальні гимни для політичної поліції, яка мала відкрити винуватців.

Передаючи короткі ці репортажі, зазначимо, що вони дуже поспулині а то й суперечливі, так, що визнати в них важко.

Справа представляється по інформації польської преси ось як: Нападу на поштової із Львова доконано ще 27 березня п. р. на подвір'ї головної пошти під Сикстусової вулиці. Тоді виконавця нападу не зловлено. „Хвіля“ подає, що зараз по доконанню нападу інсп. поліції Лікомскі висловив погляд, що нападу доконали професійні бандити: та комісар Мітленер „став на становищі“ (!), що напад має чисто політичний (!) підклад і „що виконавці — піше далі та сама „Хвіля“ — рекрутуються з рядів пам'ятної з лівств, що відноситься до пропуску Штайгера і Егера, „Української військової організації“, якої терористичні відділи виваляють діяльність на терені Сх. Галичини на зразок давніх революційних одиниць у царській Росії“.

Як бачимо то політична поліція вже з горни створила собі цілу теорію про політичний підклад нападу і тої теорії пупко трималась в часі цього слідства. Крім цього поліція вела дохочення окремо від політичної. Ця остання зв'язала львівський напад із нападом на поштовою касу в Богородчанях, доконаним ще у 1923 р. („Хвіля“ подає, що тоді забрали 80 тисяч золотих, хоча золотомі валюті ще не було), з нападом на касу повітового відділу в Долині та з нападом на поштовий амбуланс у Калуші. До ставиславської поліції зроблено донос про те, що виконавцями цих нападів були сини О. Барановського, парок із Гемельце (нов. Калуш), Роман і Ярослав.

Поліція, спираючись на той неперісний донос, явив до дому О. Барановського в арештувала присутнього там товариша Миколи Барановського Пасяцького. Оскільки Барановський не явив а пупко поліції, але після період арештування сестри. В часі їхньої втечі поліція буні-то пам'ятає одного з них в порг.

По якомуся часі львівська поліція дістала інформації про те, що брати Барановські скривались у Львові, один під псевдонімом Големарського, а другий під псевдонімом Камарського. Спродовжено до Львова стамиславських агентів, які в часі Зелених свят пізнали одного Барановського серед тогати на Явиському нахатарі і його арештували, а доугого пізнали та арештували на довгий день біля Псеобржанського церкви. Від Зелених свят дотепер, по кінець серпня синів обидва в поліційних арештах, будучи предметом поліційного слідства. На думку вони воях час заперечували виконання нападу, а призначили койно по кількісмісному поліційному слідстві. Тут вилетіла історія про якийсь капелюх, знайдений у кортах Злуїтського парку. Той капелюх буцімто належить до одного з Барановських, що згубив його тікаючи по доконанню нападу. Далі вилетіло сюди історія про ключ під вертаймського замка, який знайдено теж в одного з Барановських, до якого замок відноситься йти по довгих трудах мольотного шукання у маленькому домику на поштової при вул. Убога ч. 4. У головному будинку того подвір'я мешкають СС. Васильяк. Поліція тим ключем отворила домок і нашла там — ще двоє учасників нападу, а то Миколу Ковалюшка і Володимира Шумського. Також мали відкрити підлий склад зброї в муніції. Азештований знов у Калуші Антін Медвідь, взятий поліцією в огонь, перехрестини питань — піше „Газета поранія“ — видав усіх учасників львівського нападу в числі пішотих. Крім чотирьох названих подав він ще Андрія Оленського та Миколу Явиського. Оленського арештовано аж у Познаню.

Ось так зіплеклі репортажі польської преси, які аж тепер дозволили пустяти в світ поліції, що всю справу на протязі місяців скривала у тайні.

Важне археологічне відкриття.

Палеоліт Поділля.

(Комунікат Матем.-Природ. Секції Наук. Тов-а ім. Шевченка).

Управитель Музея Наук. Товариства проф. Юрій Полянський доконав на полудневім Поділлі дуже важне археологічне відкриття, а саме розкопав стоянку ділювальної доби. Дня 31. серпня п. р. відбулося зібрання Секції, на якому проф. Полянський зясував висліди своїх праць.

При нагоді детальніших геологічно-морфологічних дослідів полудневого Поділля в районі Серета і Ничлави наткнувся проф. Полян-

ський в серпні 1922 р. в селі Новосілка Костюкова, політу залицницького на дуже неспівні сліди стоянки палеолітичного чоловіка. Закінчивши працю геологічну*) забрався автор в липні п. р. до точного розкопання цього незвичайно цінного пам'ятника. Він знаходиться на найвищій точці вододілу Серет—Грумова, а означений на картках тригонометром 316 чи 317. По життю чорчовому і горішньому верстві лесу виполоканого іа напня, натрапив затог в глибині 105 см в типовім папіністім нерушанім лесі на слід дуже знищеного опнища. На просторі 2 м² знялось 4 знаряддя готові й уживані і 32 дупанних крем'янів і уживаних яко знаряд.

Брак всяких слідів кераміки і гладженого знаряддя камяного (характеристичних для молодшої камяної доби або неоліта), як також геологічне положення і характер обробітки крем'яна насунули думку що маємо тут до діла із місцем постою палеолітичного чоловіка. На жаль дослідів не доведено до кінця (через дощ) і не знайдено ще дотепер ніяких слідів фавни. Відкриттям п. Полянського зацікавився п. консерватор Б. Януш і за його досвідом посередництвом приїхав на днх відомий спеціаліст по палеоліту п. Степан Круковський. Пан Круковський означив абірку проф. Полянського як палеоліт доби оріняцької.

В найближшій часі появиться докладна студія палеоліту Новосілки Костюкової, проф. Полянський оппашне геологічну а консерв. Ст. Круковський археологічну сторону аналіди, крім цього оба планове вестимуть дальші розкопки в Новосілці Костюковій.

Дотепер відомий був в літературі лише неоліт Поділля, стоянка палеолітична не була ані розкопана ані публікована. Кілька відомків палеоліту Городишні порожкидані в музеях Львова і Кракова, були помішані з неолітом і не мають більшого значіння.

Відкриття проф. Полянського поставить археологію Поділля перед новими задачами і можливо буде початком цілої серії нових відкриттів, які вяснять проблему палеолітичного заселення Поділля.

Знахідка з Новосілки в цілості з збережена в Музею Наук. Тов-а ім. Шевченка.

*) Полія надрукована в I. томі збірника ф-іограф. комісії Наук. Тов-а ім. Шевченка. Львів 1925.

Д-р В. ШУРАТ.

Самійленко в анад. гімназії у Львові.

(З моїх літературних споминів.)

Самійленка я пізнав особисто в Києві 1905. р., зустрівшись з ним в хаті П. Житецького, куди зайшов з Ів. Стешенком і ще кимось. Цілу мою увагу опанував зразу чегеран нашої науки. Ми його застали на веранді в домашнім одягу, себто тільки в біло. Діткнений половинним паралічем, він сидів у кріслі, сперши на другому одну ногу, і з трудом підвівся. І зараз після привітання взяв мене за рамя та вказав з веранди на осяяні майським заходом сонця гори: це було на Андріївськй спуску. „Ось там — сказав — в тому видозі колись студенти київської Академії давали театральні вистави“. З того й почалась ціла лекція історичної топографії Києва, яку пересервало щойно повідомлення, що чай і „ветчина“ на столі. Тим, хто повідомлював, був Самійленко. Щойно тоді я йому придивився. Перше, що мене вразило, це була його вловні сива голова, яка невичайно гармоніювала з добрячим, лагідним виразом лица. Спостегіши, що я на його сивині

спинився поглядом. Самійленко усьміхнувся й промовів: „Тепер будете вже знати, чому я підписуюсь Сивенький“. І тут же він висловив мені подяку за видання його поеми „Герострат“. Колиж я здивовано спитав, відки він це знає, Самійленко відповів коротко: „Мені оповідало“. На цьому й урвалась наша розмова в дзійку; перебув її хазяїн, просачи пити чай тай завдаючи мені цілий ряд питань про відносини в „Науковому Товаристві ім. Шевченка“, які зраджували, що він докладно ознайомлений з особистими непорозуміннями між визначними членами Товариства. Описля переходила розмова на інші теми: на заходи Житецького, щоб спонукати А. Кримського до праці над словником української мови; на історію повстання підручників Житецького присвячених поезії і всесвітній поезії, що мали заповнити йому постійний дохід на випадок повного обеззладнення рук і т. ин. Говорачи про свої підручники, Житецький вивав їх із шафи й пропасаючи олівцем дедикацію, вручив мені на спомин. Тоді я зауважив, що писав львівю рукою, бо правую вже не мів.

Час, заповнюваний живою гутіркою, минав так швидко, що ми й не стямимись, як почало свитати. Була друга година з півноч коли

попрашали шановного вченого. Як через весь час нічної розмови, так і по дорозі на Хрешатик, де був мій готель, Самійленко мало що говорив; більш за його піддержував розмову Стешенко. Він і спитав уже на вулиці, чому „Герострат“ в свійому часі не надрукував Франко, тільки я, та що це за пригода лучилась мені з тим „Геростратом“ в гімназії. Повторив таке питання й Самійленко. Ог я й розповів обом більше-менше так.

В осені 1889 р. я був учеником VI-ої класи академ. гімназії у Львові. Франко, з котрим я познайомився був роком раніше, одержав тоді з Києва рукопис Самійленкового „Герострата“, що був підписаний псевдонімом: В. Сивенький. Дав мені його прочитати в рукописі, бо надрукувати не було де. В єдинім тоді літературнім часописі „Зорі“ не брав сам участі здержуваний Драгомановим, а для видаваної ним „Літ.-наук. Бібліотеки“ поема була за дрібно. Сподобаши собі її, я носився з нею від товариша до товариша, прочитуючи їм, та радячись, де би надрукувати. Порадити не знав нікого. Тоді я рішився надрукувати її власним коштом, даючи рівночасно початок двоцентовому видавництву, яке мало стати „органом“ товариського літературного кружка, до котрого в гімназії зближувалися мої одно-

класники: Мирослав Здерковський, Пилип Єндик (тепер Євн), Іван Білик, Микола Євк і інші. Я зайшов до друкарні „Товариства ім. Шевченка“ (при вул. Академічній ч. 8), поклав перед управителем К. Беднарським з відповідною повагою Самійленків рукопис і спитав, скільки може коштувати друк в 1000 примірників формату 32-ки пейтвом на кращому папері. На основі короткої калькуляції Беднарський сказав: „коштує 10 ар. а. в.“. Я заповів свій прихід на слідуочий день наперед треба було роздобути гроші. Не приходило воно легко. Та кінець-кінців, маючи знайомості в „Академічній Брацві“, я звернувся до касієра Романа Чайківського. Від ньогого за поквіткуванням і згодою голови Каз. Тиховського дістав позичку—потрібних 10 ар. а. в. і зараз же зложив їх з рукописом поеми в друкарні.

Три дні носився з коректами, три ночі не спав з нетерпачки, поки не довів діла до краю. Товариші-однокурсники вже знали, що видаю двоцентову бібліотеку, ждали. Принесені в гімназію примірники розкопчили вичит не лиш вони, але й ученики інших клас, низших і висших. Брали по 10—30, так що не стало в мене наклади, а в моїй касі було 19 ар. 60 кр. а. в.

(Докінчення слідує.)

Жертвенність

«Рідну Школу» в липні 1925 р.

Повіт	Число громад	зложили грошей	До Головної Управи УПТ.	Остало в Кругах УПТ.
Львів-місто	1	1.221.54	688.589	
Самбір-місто	75	165.48	931.51	
Перемішль	123	222	597.87	
Ковчів	58	12	378.97	
Золочів	89	13	782.143	
Варшів	70	26	651.19	
Рави-руска	73	3	488.857	
Камінь-Каширський	53	2	378.20	
Городенка	50	53	806.20	
Рогатин	100	5	327.97	
Богородчан	37	3	361.509	
Теребовля	43	4	330	
Львів-місто	22	7	225.631	
Тернопіль	82	2	24	253.90
Надздріж	33	2	155	109.509
Мостиска	78	3	260	
Жовка	75	4	225.807	
Сокаль	101	3	205	
Львів-місто	131	4	98.757	74.9519
Самбір	41	1	6.50	160.52
Бучач	87	8	164.6511	
Косів	42	1	149	
Білозір	91	1	111.1111	
Підгайці	64	3	106.40	
Дрогобич	79	5	100.80	
Калуш	69	2	43	56.1111
Старий Самбір	56	3	95.80	
Львів	79	2	94	
Галич	64	5	91.50	
Радзів	56	1	89.9011	
Гурка	74	2	86.5011	
Заріччя	60	2	86	
Добрич	66	2	14	65
Замостя	57	2	76	14
Борисів	75	13	8	60.40
Чортків	44	3	63.6011	
Зборів	53	6	28	29.70
Радзів	70	6	47.70	
Добрич	96	3	40.50	
Львів	87	3	29.50	
Самбір	130	6	25.50	
Сеня	154	3	24	
Підгайці	74	2	10	
Галич	65	3	19	
Городенка	56	2	14	
Білозір	109	1	14	
Сеня	51	3	12	
Камінь Стр.	60	3	10	
Самбір	64	1	3	
Самбір	87	1	2.80	
Городенка	74	—	—	
Городок	70	—	—	
Львів-місто	69	—	—	
Самбір	53	—	—	
всього-галузь	—	22	347.5011	

Разом: 3.820 329.57077 6.05670

От і все, на що спромоглася галицька Україна в липні на викування народних характерів. У часі, коли противник,

ліквідує українське державне шкільництво, коли одинокою галузю відповіло

— це підтримка українського приватного шкільництва, — 4 мільйони Українців галицької землі складають на «Рідну Школу» 5.970 ал., значить 14 українських громадян галицької землі складається на 1 грош у місяць.

Пам'ятає, які ціле літо відпочивали відпочиваючи, щоб ніхто ні чим не заколов супокою, забувши, що ті, яким доручено виховувати їх дітей,

не маючи умовин до життя, не мають такого супокою. Коли останніми часами ставало багатьом вивести тисячі золотих за границю, повинно рівночасно стати на маленькій даток для «Рідної Школи».

Коли бажаємо, щоб нас мали за народ спосібний до життя, докажімо нашу живучість ділом. Коли нема жертвенності на найсвятіші цілі, не можна надіятись і подвигів.

Ждаємо негайного вирішення всіх занедбань, коли маємо уникнути соромної катастрофи.

Секція «Рідної Школи» УПТ.

*) Невідомі в цій рубриці Круги не писали до 25. серпня п. р. обов'язкових листів виставили.

1) З того остало в касі Кругів: ім. Б. Галицька 22179, Короля Данила 26890, Велика Липа 17850.

2) Доліжково за червень з 27 громад 16476.

3) Каса 48865 в касі Кругів УПТ. в Ужгороді.

4) З того Кругів в Солотвині 120.

5) Крім того зібрав Кругів в Почепі до червня 15043, з того до каси ім. України 100.

6) 10750 остало в касі Кругів в Деметрії.

7) З того Мости Великі 100.

8) З того Бела 6850 (в тім «Писанка» 2050, 960 остало в касі Кругів в Белзі).

9) З того Лепанівка 5025, Ширів 35.

10) 7450 остало в касі Кругів в Ширіві.

11) З того Монастирська 53.

12) 11191 зложено народні учителів до каси.

13) З того 10 «Писанка» в Завадці.

14) З того 7450 зложено народні учителів до каси, в попередніх місяцях зложено учительство: в березні 79, в квітні 8140, в травні 7810, в червні 53.

15) З того народні учителів 44.

16) З того зложено Кругів в Залішівці 7250, на остало в касі Кругів.

17) З того Кругів в Білобожниці 3460.

18) З того Новий Світ 6330, Краків 6320, Давидів 3220, Галицька 22179.

19) З того 25 Галицька 22179.

20) З того 25 Галицька 22179.

21) З того 25 Галицька 22179.

22) З того 25 Галицька 22179.

23) З того 25 Галицька 22179.

24) З того 25 Галицька 22179.

25) З того 25 Галицька 22179.

26) З того 25 Галицька 22179.

27) З того 25 Галицька 22179.

28) З того 25 Галицька 22179.

29) З того 25 Галицька 22179.

30) З того 25 Галицька 22179.

31) З того 25 Галицька 22179.

32) З того 25 Галицька 22179.

33) З того 25 Галицька 22179.

34) З того 25 Галицька 22179.

35) З того 25 Галицька 22179.

36) З того 25 Галицька 22179.

37) З того 25 Галицька 22179.

38) З того 25 Галицька 22179.

39) З того 25 Галицька 22179.

40) З того 25 Галицька 22179.

41) З того 25 Галицька 22179.

42) З того 25 Галицька 22179.

43) З того 25 Галицька 22179.

44) З того 25 Галицька 22179.

45) З того 25 Галицька 22179.

46) З того 25 Галицька 22179.

47) З того 25 Галицька 22179.

48) З того 25 Галицька 22179.

49) З того 25 Галицька 22179.

50) З того 25 Галицька 22179.

51) З того 25 Галицька 22179.

52) З того 25 Галицька 22179.

53) З того 25 Галицька 22179.

54) З того 25 Галицька 22179.

55) З того 25 Галицька 22179.

56) З того 25 Галицька 22179.

57) З того 25 Галицька 22179.

58) З того 25 Галицька 22179.

59) З того 25 Галицька 22179.

60) З того 25 Галицька 22179.

61) З того 25 Галицька 22179.

62) З того 25 Галицька 22179.

63) З того 25 Галицька 22179.

64) З того 25 Галицька 22179.

65) З того 25 Галицька 22179.

66) З того 25 Галицька 22179.

67) З того 25 Галицька 22179.

68) З того 25 Галицька 22179.

69) З того 25 Галицька 22179.

70) З того 25 Галицька 22179.

71) З того 25 Галицька 22179.

72) З того 25 Галицька 22179.

73) З того 25 Галицька 22179.

74) З того 25 Галицька 22179.

75) З того 25 Галицька 22179.

76) З того 25 Галицька 22179.

77) З того 25 Галицька 22179.

78) З того 25 Галицька 22179.

79) З того 25 Галицька 22179.

80) З того 25 Галицька 22179.

81) З того 25 Галицька 22179.

82) З того 25 Галицька 22179.

83) З того 25 Галицька 22179.

84) З того 25 Галицька 22179.

85) З того 25 Галицька 22179.

86) З того 25 Галицька 22179.

87) З того 25 Галицька 22179.

88) З того 25 Галицька 22179.

89) З того 25 Галицька 22179.

90) З того 25 Галицька 22179.

91) З того 25 Галицька 22179.

92) З того 25 Галицька 22179.

93) З того 25 Галицька 22179.

94) З того 25 Галицька 22179.

95) З того 25 Галицька 22179.

96) З того 25 Галицька 22179.

97) З того 25 Галицька 22179.

98) З того 25 Галицька 22179.

99) З того 25 Галицька 22179.

100) З того 25 Галицька 22179.

101) З того 25 Галицька 22179.

102) З того 25 Галицька 22179.

103) З того 25 Галицька 22179.

104) З того 25 Галицька 22179.

105) З того 25 Галицька 22179.

106) З того 25 Галицька 22179.

107) З того 25 Галицька 22179.

108) З того 25 Галицька 22179.

109) З того 25 Галицька 22179.

110) З того 25 Галицька 22179.

111) З того 25 Галицька 22179.

112) З того 25 Галицька 22179.

113) З того 25 Галицька 22179.

114) З того 25 Галицька 22179.

115) З того 25 Галицька 22179.

116) З того 25 Галицька 22179.

117) З того 25 Галицька 22179.

118) З того 25 Галицька 22179.

119) З того 25 Галицька 22179.

120) З того 25 Галицька 22179.

121) З того 25 Галицька 22179.

122) З того 25 Галицька 22179.

123) З того 25 Галицька 22179.

124) З того 25 Галицька 22179.

125) З того 25 Галицька 22179.

126) З того 25 Галицька 22179.

127) З того 25 Галицька 22179.

128) З того 25 Галицька 22179.

129) З того 25 Галицька 22179.

130) З того 25 Галицька 22179.

131) З того 25 Галицька 22179.

132) З того 25 Галицька 22179.

133) З того 25 Галицька 22179.

134) З того 25 Галицька 22179.

135) З того 25 Галицька 22179.

136) З того 25 Галицька 22179.

137) З того 25 Галицька 22179.

138) З того 25 Галицька 22179.

139) З того 25 Галицька 22179.

140) З того 25 Галицька 22179.

141) З того 25 Галицька 22179.

142) З того 25 Галицька 22179.

143) З того 25 Галицька 22179.

144) З того 25 Галицька 22179.

145) З того 25 Галицька 22179.

146) З того 25 Галицька 22179.

147) З того 25 Галицька 22179.

148) З того 25 Галицька 22179.

149) З того 25 Галицька 22179.

150) З того 25 Галицька 22179.

151) З того 25 Галицька 22179.

152) З того 25 Галицька 22179.

153) З того 25 Галицька 22179.

154) З того 25 Галицька 22179.

155) З того 25 Галицька 22179.

156) З

З друкарні Видавничої Служби Шко-Палац Ринок с 10